

Teza: znikoma społeczna szkodliwość czynu

Samo formalne naruszenie przepisu nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej. Stosując odpowiednio art. 1 § 2 k.k. należy stwierdzić, iż nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego czyn naruszający zasady etyki, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Warszawa, dnia 28 lipca 2016r.

Sygn. akt WO- 58/16

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący SWSD - Dariusz Drozdowski

Sędziowie SWSD- Teresa Famulska

SWSD - Anna Maria Kozłowska /sprawozdawca/

Protokolant: Kamila Kamińska

Przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: Bożeny Zajdel Po

rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lipca 2016r.

Sprawy radcy prawnego M. Ś.

Obwinionej z art. 64 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz.U.2016 r. poz. 233) w zw. z art. 22 ust. 1 lit. a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. w sprawie ogłoszenia tekst jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionej M. Ś.

od Orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w S. z dnia 19 lutego 2014r. (...)

Orzeka:

1.

uchylić zaskarżone orzeczenie w całości i na podstawie art 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o

1 za każde przewinienie wymierzył obwinionej karę upomnienia oraz obciążył obwinioną kosztami postępowania w kwocie 1.793,45zł płatną na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w S..

OSD OIRP w S. ustalił, że:

W październiku 2009r. Z. S., D. H. i M. M. (2) uzyskali w kancelarii radcy prawnego M. Ś. poradę prawną dotyczącą zasad wnoszenia pozwu przeciwko spółdzielni mieszkaniowej w zakresie przekształcenia prawa spółdzielczego do lokalu w prawo odrębnej własności oraz zasad ponoszenia kosztów procesu, w tym wpisu sądowego. W trakcie spotkania w/w osoby przedstawiły radcy prawnemu stan prawny oraz stan faktyczny w sprawie. Obwiniona wskazała, że zasadnym jest złożenie pozwu przeciwko spółdzielni i uzgodniono następny termin spotkania. Na kolejnym spotkaniu w Kancelarii obwinionej, w którym również uczestniczyła M. P. (1), radca prawny M. Ś. sporządziła dla skarżących pozwy przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S.. Obwiniona sporządzając pozwy wpisywała dane strony powodowej jak i strony pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S.. Dane do pozwu radca prawny uzyskała od klientów na podstawie informacji wskazanych ustnie oraz na podstawie dokumentów uzyskanych od Klientów. Napisane przez radcę prawnego pozwy zostały wydrukowane dla

radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionej M. Ś. umorzyć z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu;

2.

kosztami postępowania na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych:

- w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Krajową Izbę Radców Prawnych, - w zakresie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w S..

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w S. orzeczeniem z dnia 19 lutego 2014r. (...) uznał obwinioną radcę prawnego M. Ś. za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art.64 ust.1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. 2016r. poz. 233) w zw. z art. 22 ust.1 lit. a Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego polegającego na tym, że wykonując zawód radcy prawnego:

1.

W okresie od 14 kwietnia 2011r. do 1 października 2011r.w S., jako pełnomocnik z wyboru Spółdzielni Mieszkaniowej w S. podjęła się zlecenia polegającego na reprezentowaniu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. przed Sadem Okręgowym (...)w warunkach konfliktu interesów z powodami małżonkami I. i M. W., którym jako radca prawny udzieliła pomocy w tej sprawie sporządzając projekt pozwu przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

2.

W okresie od 14 kwietnia 2011r. do 1 października 2011r.w S., jako pełnomocnik z wyboru Spółdzielni Mieszkaniowej w S. podjęła się zlecenia polegającego na reprezentowaniu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. przed Sadem Okręgowym w Szczecinie w sprawie IC 1046/10, w warunkach konfliktu interesów z powodami małżonkami M. i Z. M. (1), którym jako radca prawny udzieliła pomocy w tej sprawie sporządzając projekt pozwu przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S.

3.

W okresie od 14 kwietnia 2011r. do 1 października 2011r.w S., jako pełnomocnik z wyboru Spółdzielni Mieszkaniowej w S. podjęła się zlecenia polegającego na reprezentowaniu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. przed Sadem Okręgowym (...)w warunkach konfliktu interesów z powodami małżonkami B. i M. P. (1), którym jako radca prawny udzieliła pomocy w tej sprawie sporządzając projekt pozwu przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S. ⁱ

Pozwana Spółdzielnia zobowiązała się dokonać przekształceń lokali, w skutek czego powodowie cofnęli pozwy. Z uwagi na niewywiązanie się przez pozwaną Spółdzielnię Mieszkaniową z obietnicy dokonania przekształceń lokali, powodowie ponownie wnieśli pozwy, według wzorów przygotowanych wcześniej przez obwinioną.

W sprawie z powództwa Państwa M. i I. W. w skutek uwzględnia ich powództwa przez Sąd Okręgowy (...), pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. złożyła apelację, która przygotowała i podpisała jako pełnomocnik pozwanej spółdzielni obwiniona radca prawny M. Ś.. Pełnomocnictwo przez pozwaną spółdzielnię zostało datowane na dzień 21.02.2011r.Sąd Apelacyjny (...)w sprawie (...)Wyrokiem z dnia 9.06.2011r. uchylił Wyrok Sadu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28.01.2011r,

wszystkich klientów i wydrukowane w 3 egzemplarzach. Skarżący złożyli pozwy w dniu 29.10.2009r. W związku z zobowiązaniem Sądu do uzupełnienia braków formalnych pozwu Pani(...) dwukrotnie kontaktowała się z radcą prawnym M. Ś., która sporządziła pisma do Sądu w związku z uzupełnieniem braków formalnych pozwu. Pani M. W. nie uczestniczyła we wcześniejszych spotkaniach z obwinioną związanych z przygotowaniem pozwów. Radca prawny pobrała wynagrodzenia za przygotowanie pozwów jak i za pisma w zakresie uzupełnienia braków formalnych pozwu.

w sprawie (...) i przekazał do ponownego rozpoznania. Sąd Okręgowy w Szczecinie zarejestrował ponownie tę sprawę pod (...)

Także w sprawach z powództwa Państwa M. i Z. M. (...)i Państwa B. i M. P. (...) przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S., spółdzielnię reprezentowała obwiniona radca prawny M. Ś.. Obwiniona przyjęła od pozwanej spółdzielni pełnomocnictwa wobec w/w powodów w dniu 14.04.20ur. i 16.09.20ur.

W toku sprawy apelacyjnej obwiniona została rozpoznana przez Panią M. W., a następnie przez M. P. (1) i M. M. (2).

W dniu 1.10.2011r. obwiniona radca prawny M. Ś. wypowiedziała pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. udzielone jej pełnomocnictwo w tym w sprawach Państwa W., M. i P..

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzając obwinionej karę upomnienia za każde przewinienie dyscyplinarne wziął pod uwagę dość znaczny poziom ogólności udzielenia porady i znaczny upływ czasu pomiędzy popełnieniem przewinień, a udzieleniem pomocy prawnej. Jako okoliczność łagodzącą OSD uwzględnił fakt, że obwiniona sama wypowiedziała pełnomocnictwo Spółdzielni Mieszkaniowej przeciwko pokrzywdzonym.

Od w/w orzeczenia OSD OIRP w S. odwołanie wniosła obwiniona.

Obwiniona zaskarżyła orzeczenie w całości i zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1.

Rażące naruszenie prawa materialnego art. 64 ust.1 ust. 1 pkt2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 22 ust.1 lit a) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców prawnych z dnia 10 listopada 2007r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy prawnego , (stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radców Prawnych poprzez błędną jego wykładnię i zastosowanie w niniejszej sprawie przez przyjęcie, że obwiniona dopuściła się zarzucanych jej czynów sprzecznych z zasadami etyki polegającego na powstrzymaniu się prowadzenia sprawy jak i udzielenia jakiegokolwiek pomocy prawnej w przypadku udzielenia wcześniej stronie przeciwnej pomocy prawnej w tej sprawie albo w sprawie z nią związanej , podczas gdy w chwili podejmowania się reprezentacji Spółdzielni Mieszkaniowej w S. radca prawny nie pamiętała aby pokrzywdzeni W., M., P. zasięgali w jej kancelarii porady prawnej kilka lat wcześniej, a jeżeli zaciągały takiej porady to o wysokim stopniu ogólnikowości to zakres takiej porady nie miał związku z zakresem spraw, w których obwiniona podjęła się prowadzenia spraw.

2.

Naruszanie zasady swobodnej oceny dowodów. Zgodnie z art. 7 k.p.k. organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada ta została naruszona poprzez brak spójności w rozumowaniu zawartym w uzasadnieniu orzeczenia OSD w S., wskazując, że brakło Sądowi I Instancji doświadczenia życiowego przy ocenie zaistniałych zdarzeń

3.

Naruszenie zasady in dubio pro Reo art.5k.pk. w zw. z art. 1 § 3 k.k., art. 9 § 2 i § 3k.k. oraz art.11 § 1 k.k. poprzez nie wydanie orzeczenia uniewinnającego oraz stwierdzenie, że jako obwiniona popełniła trzykrotnie przewinienie dyscyplinarne, jak również nie uwzględnienie wszelkich wątpliwości, niespójności w zeznaniach świadka, na korzyść obwinionej.

4.

Naruszenie art. 116 k.p.k. poprzez nie dopuszczenie i oddalenie wniosku o przesłuchanie członków Zarządu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S..

5.

Naruszenie art. 384 k. p. k poprzez pozostawienie świadka Z. S. na Sali podczas odczytywania aktu oskarżenia.

6.

Naruszenie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych poprzez zasądzenie kosztów postępowania w kwocie 1.793, 45zł , które są zawyżone, brak jest rozliczenia i wykazania, że odpowiadają kwocie wydatków związanych z prowadzeniem wobec niej postępowaniem dyscyplinarnym.

Obwiniona wniosła o uchylenie orzeczenia w całości ewentualnie o zmianę poprzez uniewinnienie radcy prawnego od popełnienia zarzucanych mu czynów ewentualnie umorzenie postępowania albowiem czynu nie popełniono jak również brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Odwołanie skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w S. nie budzą wątpliwości, nie były zresztą kwestionowane.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznaje ustalenia OSD za prawidłowe i przyjmuje je za własne.

Fakt naruszenia przez obwinioną zakazu zawartego w art. 22 ust.1 lit. a) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców prawnych z dnia 10 listopada 2007r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radców Prawnych nie budzi żadnych wątpliwości.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP (...)na podstawie całokształtu materiału dowodowego prawidłowo ustalił, że obwiniona M. Ś. udzieliła pomocy prawnej pokrzywdzonym przygotowując pozwy przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S. o ustanowienie na ich rzecz odrębnej własności lokali , a następnie była pełnomocnikiem teje samej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. w sporze z pokrzywdzonymi. Taki stan faktyczny wynika jednoznacznie z przesłuchania pokrzywdzonych, z akt spraw toczących się przed Sądem Okręgowym I Wydział Cywilny w S. (...) w sprawie (...)w sprawie (...)i przed Sądem Apelacyjnym I Wydział Cywilny w S. (...) Również obwiniona nie kwestionowała powyższych ustaleń.

Zarzut naruszenie art. 116 k.p.k. poprzez nie dopuszczenie i oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie członków Zarządu pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nie zasługuje na uwzględnienie. W świetle zebranego materiału dowodowego wnioskowany dowód nie był istotny do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Zarzut naruszenia art. 384 § 1k.p.k również nie zasługuje na uwzględnienie bowiem nie doszło do jego rażącego naruszenia przez OSD OIRP w S..

Zgodnie z art. 384. § 1k.p.k. „Po sprawdzeniu obecności przewodniczący zarządza opuszczenie sali rozpraw przez świadków. Biegli pozostają na sali, jeżeli przewodniczący nie zarządzi inaczej.

Na mocy zaś art. 371. § 1. K.p.k. „Przy przesłuchaniu świadka nie powinni być obecni świadkowie, którzy jeszcze nie zostali przesłuchani.”

Zapis art. 384 k.pk. nakładający na przewodniczącego obowiązki sprawdzenia obecności świadków , a następnie zarządzenie opuszczenia przez nich sali rozpraw ma na celu zapobieżeniu sytuacji , żeby nie doszło do przesłuchania świadka w obecności drugiego stosownie do art. 371k.p.k.

Takie stanowisko wynika również z opracowania „Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych.” Autorzy: Piotr Hofmański, Stanisław Zabłocki.

„Na rozprawie, przed otwarciem przewodu sądowego, przewodniczący sprawdza obecność świadków, a następnie zarządza opuszczenie przez nich sali rozpraw (art. 384 § 1 k.p.k.). Chodzi o to, aby świadkowie, którzy mają dopiero złożyć zeznanie, nie sugerowali się treścią zeznań innych świadków przesłuchiwanymi wcześniej. W miarę możliwości w sądzie należy zapewnić odrębne pomieszczenie dla świadków, którzy mają dopiero złożyć zeznania, albowiem wyproszenie ich na korytarz przed salą rozpraw (pomijając już niepożądany dyskomfort) umożliwia kontakt ze świadkami, którzy zeznania złożyli i opuszczają salę rozpraw.”

Odwołanie obwinionej jest o tyle zasadne iż skutkować musiało uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia i umorzeniem postępowania z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu. OSD OIRP w S. prawidłowo przyjął, iż obwiniona zachowaniem wyczerpała dyspozycję wskazanych w zaskarżonym orzeczeniu przepisów, jednakże Wyższy Sąd Dyscyplinarny odmiennie ustalił społeczną szkodliwość przypisanego obwinionej czynu.

Obwiniona faktycznie naruszyła zakaz zawartego w art. 22 ust.1 lit. a) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przyjętego uchwałą nr 5/2007 VIII Krajowego Zjazdu Radców prawnych z dnia 10 listopada 2007r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radców Prawnych nie budzi żadnych wątpliwości.

Samo formalne naruszenie przepisu nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej. Dla uznania jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne. W art. 1 § 2 k.k. czytamy mianowicie, iż nie stanowi przestępstwa czyn zabroniony, którego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Zgodnie z art. 115 § 2. k.k. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

W realiach niniejszej sprawy, patrząc przez pryzmat wyżej zarysowanych kryteriów, które zgodnie z art. 115 § 2 k.k. decydują o stopniu społecznej szkodliwości czynu, stwierdzić należy, iż niewątpliwie cechuje go znikoma społeczna szkodliwość w rozumieniu przepisu art. 1 § 2 k.k.

Za stanowiskiem takim przemawiają przede wszystkim następujące okoliczności:

1.

Obwiniona w chwili podejmowania się reprezentowania Spółdzielni Mieszkaniowej w S. w kwietniu 2011r. nie wiedziała i nie miała świadomości, że w tej sprawie udzielała porady prawnej stronie przeciwnej. Obwiniona udzieliła porady prawnej pokrzywdzonym w 2006r. Obwiniona sporządziła wprawdzie pokrzywdzonym pozwą przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S., wpisując dane pokrzywdzonych i je wydrukowała, jednakże obwiniona nie była pełnomocnikiem pokrzywdzonych, nie

podpisała tych pozwów, nie reprezentowała pokrzywdzonych przed Sądem. Spotkania obwinionej z pokrzywdzonymi były sporadyczne wręcz jednokrotne. Napisane pozwody były krótkie i sporządzone w dużym stopniu ogólności. Obwiniona nie załączała do napisanych pozwów dokumentów. Bezsporne jest, że pokrzywdzeni dwukrotnie wnosili pozwody przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S. w roku 2009 i w roku 2010. Obwiniona przyjęła od Spółdzielni Mieszkaniowej pełnomocnictwo w kwietniu 2011r. Od porady prawnej udzielonej pokrzywdzonym w 2009 r. do dnia przyjęcia pełnomocnictwa od Spółdzielni Mieszkaniowej upłynęło więc dużo czasu.

2.

Obwiniona miała więc prawo nie pamiętać pokrzywdzonych, nie pamiętała, że udzielała właśnie im porady prawnej. Należy też zaznaczyć, że początkowo i pokrzywdzeni nie pamiętali obwinionej. Zarzut, że pokrzywdzeni byli u obwinionej po poradę prawną pojawił się dopiero na korytarzu sądowym przed rozprawą Państwa P.. W sprawie przed Sądem Apelacyjnym w sprawie Państwa W. nie stawiano zarzutu obwinionej, że udzieliła im porady prawnej. Obwiniona pamiętała tylko z widzenia Panią W. i Panią P.. Pozostałych pokrzywdzonych i świadków pozwana nie rozpoznała.

3.

Zamiarem obwinionej nie było działanie w warunkach konfliktu interesów stron. Obwiniona nie pamiętała pokrzywdzonych, nie pamiętała, że udzielała im porady prawnej. Na marginesie należy podnieść, że w okresie od napisania przez obwinioną pozwów pokrzywdzonym w 2009r. do czasu przyjęcia pełnomocnictwa od Spółdzielni Mieszkaniowej, w kwietniu 2011r. upłynęło sporo czasu, ale i doszło w 2010r. do zmian formalnoprawnych w Spółdzielni Mieszkaniowej. Należy podnieść, też, że w sprawie, w której obwiniona reprezentowała Spółdzielnię Mieszkaniową, pozwody zostały wniesione przez pokrzywdzonych po raz drugi tj. w 2010r. Nie były więc to pozwody napisane i wydrukowane przez obwinioną w 2009r. Pozwody złożone przez pokrzywdzonych w 2010r. różniły się od pozwów chociażby datą, od pozwów napisanych w 2009r. przez obwinioną. Ponieważ obwiniona nie pisała złożonych pozwów przez pokrzywdzonych w 2010r., mimo, że miały podobną treść, miała prawo nie pamiętać, że w sprawie przeciwko reprezentowanej spółdzielni mogła je przygotować. Obwiniona 1 października 2011r. w momencie gdy powzięła, wiedzę, że zaistniała sytuacja może być oceniana jako konflikt interesów wypowiedziała Spółdzielni Mieszkaniowej w S. pełnomocnictwo do reprezentowania spółdzielni w sprawie z pokrzywdzonymi. Należy też zauważyć, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy Spółdzielnia Mieszkaniowa w S. jako strona przeciwna dla pokrzywdzonych, a mocodawca obwinionej nie stwierdziła konfliktu interesów, wiedząc o napisaniu pozwów pokrzywdzonym. Obwiniona reprezentując Spółdzielnię Mieszkaniową w S. po przyjęciu pełnomocnictwa w kwietniu 2011r. stanowisko mocodawcy formułowała na podstawie dokumentów z 2010r. Pisząc więc pozwody pokrzywdzonym jesienią 2009r. obwiniona nie mogła znać dokumentów z 2010r. Słusznie zostało podniesione przez obwinioną, że zakaz udzielania pomocy prawnej jednej ze stron, a następnie udzielenie pomocy prawnej drugiej stronie w tej samej sprawie lub z nią związanej podyktowany jest koniecznością ochrony interesów stron. Konflikt interesów występuje gdy radca prawny posiada wiedzę i informacje stanowiące tajemnicę zawodową i wykorzystuje je w prowadzonej sprawie.

4.

Przypisane obwinionej czyny są przewinieniem mniejszej wagi, bowiem obwiniona popełniła je z winy nieumyślnej. Przewinienie to nie było przy tym wynikiem lekceważenia przez obwinioną jej obowiązków i chęcią naruszenia konfliktu interesów klientów - pokrzywdzonych. Obwiniona nie pamiętała, że udzieliła porady prawnej pokrzywdzonym przyjmując pełnomocnictwo Spółdzielni Mieszkaniowej w S..

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że społeczna szkodliwość czynu obwinionej jest znikoma.

W świetle poczynionych ustaleń zachowanie obwinionej naruszyło dyspozycję art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. 2016.poz. 233) w zw. z art. 22 ust. 1 lit a) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 2007 roku co jednak nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej. Dla uznania jakiegoś czynu za przewinienie dyscyplinarne konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne, ale w stopniu wyższym niż znikomy. Dopiero wówczas możliwe będzie zastosowanie wobec sprawcy takiego czynu określonej sankcji karnej.

Mając na względzie niniejsze rozważania stwierdzić należy, iż biorąc pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez obwinioną obowiązków, jak również postać zamiaru i motywację sprawcy, czyn jakiego dopuściła się obwiniona cechuje znikomy stopień szkodliwości społecznej, zwłaszcza iż w efekcie nie doszło do powstania szkody pokrzywdzonego, a obwiniona nie miała zamiaru naruszyć zasady konfliktu interesów.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t. j. Dz. U. 2016r. poz. 233) należało zaskarżone orzeczenie uchylić i postępowanie dyscyplinarne wobec obwinionej umorzyć z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny kosztami postępowania na podstawie art. 70⁶ ust.2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych w zakresie postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym Krajowej Izby Radców Prawnych obciążył Krajową Izbę Radców Prawnych, a w zakresie postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Izby Radców Prawnych w S. obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych w S..